

Elogi de l'all-i-pebre

Copie d'un receptari de cuina els ingredients: un quilo o quilo i mig d'anguiles; 250 gr. d'oli; una cabeceta d'all, 100-150 gr. de pinyons, pebre-roig, sal, vitet i aigua. També, una petita llesca de pa fregit. Com veiem, en l'all-i-pebre hi ha ingredients importants com són les anguiles, i, com el seu nom indica, l'all i el pebre. Sembla prou clar, ¿no? Doncs bé, hi ha gent -i sobretot, ai, cada volta més restaurants i menjadors públics- que s'inclina a eliminar tant la cullerada de pebre-roig, com els quatre o cinc alls, com el vitet (o si en posen, en posen en tan ínfima quantitat que ni es nota), perquè diuen que són massa forts, i, així, deixant-los fora, el plat és menjable per tothom. Qualsevol dia em pense que llevaran les anguiles -hi ha gent a la qual fan fàstic perquè els recorden serps-, i les substituesquen per llonganisses. O que no hi posen sal, perquè,

també, aquell que cuina dolç cuina per a tots. O que el congelen i el venquen en paquetets d'avecrem. Vés a saber. Aquestes coses del mercat, de fet, no se sap mai on acabaran. Tot és començar.

Menjar-se un all-i-pebre cada volta és més una aventura. ¿Hi haurà all o no? ¿I pebre? Trist dilema. Més o menys com llegir un llibre acabadet d'eixir del forn de la nostra literatura. ¿Tindrà all, o no? ¿I pebre? Perquè si d'una cosa pateix la literatura catalana actualment és d'això: d'una manca abusiva d'all i de pebre, la qual cosa ens dona una literatura una mica avorrida i repetitiva. Perquè, vegem, si sense l'all i el pebre es cuina per a tothom, ¿fins a quin punt podem considerar això all-i-pebre? I si en literatura l'excusa actual és "cuinar per a tothom" ¿és això literatura? Un respecte a la cui-

na i a la literatura, feu-me el favor.

D'altra banda, si a l'all-i-pebre li llevem els ingredients que li donen el nom:

l'all i el pebre, ¿com hauríem de dir-li? I si a la literatura li llevem la literatura, ¿perquè continuem dient-ne literatura?

Que em perdonen els paladars senzills i tímids, però les coses són com són. Almenys, a mi, encara m'agrada, quan vaig a un restaurant, demanar un all-i-pebre que faça gust a all-i-pebre, i, quan vaig a una llibreria, que la literatura faça gust, òbviament, a literatura.

I si no us agrada com són, feu el favor, demaneu al canviar una altra cosa, no malbarateu les meravelles més tendres de l'esperit.

Ramon Guilem

